

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr Marjan Chelmski, Za wszelkie inne działy odpowiada Edmund Rakowski, wszyscy w Poznaniu.

Wydawnictwo Sp. Akc. Drukarnia Polska
w Poznaniu, św. Marcin 70

Nr. 124

Poznań, piątek dnia 15 marca 1935

Rok 30

Zwycięstwo młodzieży narodowej

w „Bratniej Pomocy“ uniwersytetu poznańskiego — Na 34 mandaty w władzach „Bratniej Pomocy“ narodowcy zdobyli 21

W dniu wczorajszym od godz. 10—18 w gmachu Collegium Minus odbywały się wybory nowych władz „Bratniej Pomocy“ studentów uniwersytetu poznańskiego. Po raz drugi już wybory te odbywały się w drodze głosowania pięcioprzymiotnikowego (do urn wyborczych), wprowadzonego przez nowe przepisy o stowarzyszeniach akademickich. Wedle tych przepisów podział mandatów przeprowadzany jest systemem de Hondta, t. j. proporcjonalnie do liczby głosów, uzyskanych przez poszczególne listy.

Wybory tegoroczne odbywały się w warunkach wręcz niezwykłych i bardzo ciężkich dla młodzieży narodowej, wystawionej na koncentryczny atak wszystkich czynników „sanacyjnych“, na terenie uniwersytetu. Przypominamy, że już na początku b. roku akademickiego rektor Runge usunął prezesa „Bratniej Pomocy“ i obu wiceprezesów, wyznaczając na to miejsce komisarza. Równocześnie „sanacja“ rozpoczęła przeciw narodowym członkom zarządu „Br. Pomocy“ nieprzebiegającą w środkach kampanje, operującą najrozmaitszymi fałszami i kłamstwami. Z dalszych wydarzeń należy przypomnieć także zawieszenie przez rektora 8 korporacji akademickich na przeciąg 4 miesięcy.

Pod zarządem komisarza „Bratnia Pomoc“ podupadła pod każdym względem. Młodzież zaczęła stronić od tej organizacji, czego wymownym przejawem jest fakt, że podczas, gdy w r. ub. o tej samej porze „Bratnia Pomoc“ liczyła 2245 uprawnionych do głosowania członków, to w r. b. liczba ta spadła do 1404, czyli o blisko 85 osób (prawie 40 procent stanu poprzedniego).

Czynniki „sanacyjne“, rządzące w okresie ostatniego półroczia „Bratnią Pomocą“ postarały się o skrupulatne zmobilizowanie wszystkich swych zwolenników, na co dostarczono im odpowiednich funduszy, podczas gdy młodzież narodowa, pozbawiona subwencji i stypendjów, często nie mogła sobie na to pozwolić. Inna część studentów, znęcana gospodarką „komisarską“, również wstrzymała się od zapisu.

Akcja wyborcza prowadzona była ze strony „sanacji“ w sposób, urągający podstawowym zasadom etyki. Nie było oszustwa ni fałszu, którego nie rzucono na młodzież narodową w licznych ulotkach, wydawanych przez „Legion Młodych“ i „Młodzież Demokratyczną“. Do repertuaru metod wyborczych, używanych przez „sanację“, należały także „kwiatki“, jak sfalszowane podpisy na (wycofanej później) liście „Myśli Mocarstwowej“ (nr. 2), albo jak wydana w ostatniej chwili ulotka „Legionu Młodych“, w której zapewnia on, że jest organizacją — narodową i katolicką.

Mimoto młodzież narodowa odnio-

ła w wyborach piękne zwycięstwo, utrzymując w pełni swój stan posiadania z roku ubiegłego. Oto szczegółowe wyniki wyborów:

	Ilość głosów:	Ilość mandatów			
		Razem	Zarząd	Kom. rew.	Sąd kol.
Lista nr. 3 (narodowa)	675	21	5	7	9
Lista nr. 1 („sanacja“ i lewica)	480	13	3	4	6

Jak widać z tej tabelki, lista narodowa uzyskała, podobnie jak w r. ub., około 60 proc. wszystkich złożonych głosów.

Lista „sanacyjna“ nr. 1 poparta została gremjalnie przez zwolenników wycofanej listy nr. 2, mającej reprezentować żywioły „centrowe“. Jest to jeszcze jeden dowód, że t. zw. organizacje „centrowe“ są tylko etapem przechodnim w drodze do lewicy i „sanacji“. W każdym razie jest rzeczą ciekawą, że „katolicy“ i „konserwatywni“ członkowie „Myśli Mocarstwowej“ rzucili swe głosy na antykatolicki, komunistyczny „Legion Młodych“, Zwią-

zek Polskiej Młodzieży Demokratycznej i „Strzelca“.

WYBRANI NARODOWCY

Zarząd: pp. 1. Stanina Stefan, 2. Kempniński, 3. Brencz, 4. Rumiński, 5. Wekerówna.

Komisja rewizyjna: pp. 1. Radoszewski Alfons, 2. Korfanty, 3. Nowak, 4. Busza, 5. Wierzchostawski, 6. Sarnowski, 7. Kuboszek.

Sąd koleżeński: pp. 1. Cellchowski Zygmunt, 2. Pusty, 3. Ways, 4. Siwiński, 5. Rogalski, 6. Kochańczyk, 7. Keller, 8. Kuminek, 9. Giełkowski.

Czy rząd Flandin zdobydzie większość?

Przed dyskusją parlamentarną nad sprawą dwuletniej służby wojskowej — Stanowisko radykałów

Paryż. (PAT). Dzisiejsze posiedzenie izby deputowanych, na którym premier Flandin złoży oświadczenie w sprawie przedłużenia czasu służby wojskowej, wzbudza olbrzymie zainteresowanie w kołach politycznych.

Zagadnienie 2-letniej służby wojskowej od chwili poruszenia go przez marszałka Petaina w „Revue de Deux Mondes“ było dwukrotnie przedmiotem narad gabinetu. Pomimo ukazania się w dziennikach tekstu odpowiedniej ustawy o 2-letniej służbie, w łonie rządu ujawniły się poważne różnice zdań co do samej metody przeprowadzenia reformy. Podczas gdy ministrowie obrony narodowej i prawica nalegają, aby reforma dokonana została w drodze ustawodawczej, radykali są zdania, że należy pozostawić obowiązującą dziś ustawę z r. 1928 i jednocześnie, zgodnie z art. 40 tej ustawy, dać rządowi możliwość zatrzymania w wojsku odpowiednich roczników po odbyciu przez nie rocznego terminu służby wojskowej.

To stanowisko radykałów podyktowane jest niemal wyłącznie względami natury taktycznej. Grupa ta wobec usilnych zbrojeń niemieckich nie żywi już teraz wobec zagadnienia przedłużenia okresu służby wojskowej tych zasadniczych zastrzeżeń, jakie wyrażała w r. 1930, zwalczając ustawę o 3-letniej służbie wojskowej. Obecnie chodzi o argumenty na okres zbliżających się

wyborów samorządowych. Z tego powodu radykali chcieliby przeprowadzić reformę, nakazaną koniecznościami obrony, w formie bardziej ogólniejszej, t. zn. w trybie administracyjnym, nie zaś ustawodawczym. Stanowisko ich zdaje się podzielać premier Flandin, który liczy się z poparciem, jakie ta najliczniejsza w parlamencie grupa polityczna daje jego gabinetowi.

W tych warunkach jest bowiem przesądzone, że premier Flandin w dzisiejszej deklaracji, uwzględniając sytuację wojskową, zażąda od parlamentu pozostawienia rządowi wolnej ręki zarówno co do sposobu przeprowadzenia reformy służby wojskowej, jak i co do czasu, w którym ta reforma ma być dokonana. Premier postawi przytem sprawę zaufania. Obrady zapowiadają się niezwykle burzliwie. W kołach politycznych przeważa jednak przekonanie, że i tym razem rząd zdobędzie większość.

Paryż. (PAT). Wczoraj obradowały nad zagadnieniem reformy służby wojskowej wszystkie niemal ugrupowania parlamentarne. Socjaliści wypowiadają się kategorycznie przeciw terminowi dwuletniemu.

W partii radykalnej b. premier Dalandier domagał się, aby zgodzono się na przedłużenie czasu służby wojskowej tylko w tym wypadku, jeśli rząd udzieli zapewnienia, że uczyni wszystko w celu zmniejszenia liczby zaciągów ochotniczych do wojska.

Min. Herriot porównał obecną sytuację armji francuskiej i niemieckiej, podkreślając, że armja niemiecka posiada obecnie nie tylko wzmoczone efekty, ale dysponuje też bardziej nowoczesnym sprzętem wojennym i organizacją. Wobec tego wątpli, by zaciąg ochotniczy dał poważne wyniki liczebne.

Na zakończenie dyskusji uchwalono prawie jednogłośnie rezolucję, stwierdzającą, że sprawa zapewnienia obrony państwa nie może być rozwiązana wyłącznie na drodze przedłuże-

nia czasu służby wojskowej, ale także przez inne środki, zmierzające do modernizacji armji, do odwołania się do współpracy specjalistów, do racjonalnego posługiwania się lotnictwem, do wzmocnienia zaciągów ochotniczych i mobilizacji przemysłowej. Grupa oświadcza jednak gotowość wyrażenia rządowi zaufania w przekonaniu, że przestudjuje on zagadnienie i zaproponuje parlamentowi odpowiednie reformy, oraz zgadza się na upoważnienie rządu do zastosowania art. 40, o ile okaże się konieczność zatrzymania poborowych w szeregach na okres dłuższy od jednego roku.

Rintelen skazany na dożywotnie więzienie

Wiedeń. (PAT). Proces Rintelena zakończył się w dniu dzisiejszym. Rintelen uznany został za winnego udziału w zamachu lipcowym i skazany na dożywotnie więzienie.

Na audjencji u min. Becka

Warszawa, 14. 3. Minister spraw zagranicznych, Beck, przyjął nuncjusza apostolskiego Marmagiego, który przedstawił mu nowego sekretarza nuncjatury, ks. prałata Adolfa Tobini. (w)

Przyjazd Edena do Warszawy

Londyn. (PAT). Min. Eden przyjął dziś po południu ambasadora Raczynskiego i zakomunikował mu, że pragnie przybyć do Warszawy w poniedziałek, 1 kwietnia wieczorem i pozostać w Warszawie 2 dni.

Odroczenie parlamentu rumuńskiego

Bukareszt. (PAT). Dekretem królewskim sesja parlamentu została odroczone do 15 kwietnia rb.

Włoskie transporty wojskowe

Rzym. (PAT.) Na wczoraj wyznaczono odjazd z Neopolu okrętu „Colombo“, który zabiera do Afryki Wschodniej pierwsze transporty dywizji florenckiej oraz oddział robotników wykwalifikowanych.

Do portu Massua (Erytreja) przybył okręt „Gange“ z transportami wojskowymi, przeznaczonymi dla Erytreji.

Bliska dymisja rządu Mowinckla

Berlin. (Tel. wł.) Według doniesienia z Oslo dyskusja w stortingu odroczone została do piątku. W kołach politycznych stolicy Norwegji zapewniano, że obecny rząd Mowinckla podda się do dymisji, a misję tworzenia nowego rządu otrzyma przewodniczący stortingu Nyjaardsvold.

Ujęcie komisarza Bony

Paryż. (Tel. wł.). Skompromitowany w sprawie Stawiskiego i zabójstwa sędziego Princea były komisarz policji Bony od dłuższego czasu był nieuchwytny.

Wszelkie poszukiwania policji nie dały wyniku. Dopiero dziś w nocy udało się w Paryżu wysledzić kryjówkę byłego komisarza i aresztować go.

W Buenos Aires szykują się niespodzianki

Gubernator de Heza nie chce złożyć urzędu

Buenos Aires. (Tel. wł.) Parlament stanu Buenos Aires w Argentynie powziął uchwałę suspendowania ze stanowiska naczelnego gubernatora prowincji Martinez de Hoza. Uchwałę tę piśmiennie przesłał do wiadomości zainteresowanego gubernatora Díaz, który zarazem wezwał de Hoza do złoże-

nia na jego ręce władzy i akt urzędowych. De Hoza jednak odmówił temu żądaniu. Wicegubernator Diaz wobec tego złożył odpowiednie doniesienie i zażalenie na gubernatora do rządu stanowego na ręce prezydenta Justo, który zwołał natychmiast posiedzenie rady gabinetowej.

